Any II - Núm. 65 22 de Juliol 1922

CATALVNYA SOCIAL

Apartat 273 Redacció i Administració: Baix St. Pere, 1, 3 i 5 - Barcelona Telefon 1114

L'expedient Picasso

L'expedient del general Picasso instruint sumari sobre els fets del Marroc en juliol de l'any 1921 i recollint materials per a esbrinar les causes i els responsables dels mateixos, ha despertat general curiositat.

Comencem per regonèixer que molta part d'aquesta curiositat obeeix a aquell sentiment morbós que cerca en tot la nota sensacional, la caiguda de prestigis, el capgirament de coses fins ara molt altes, i fins la notícia estupenda i fora de lo normal.

Seguim regoneixent que una forta part d'aquesta curiositat ha brollat a conseqüència de barrejar-se en l'expedient, els noms d'homes com el fins ara Alt Comissari del Marroc, com el valent General Silvestre, com l'auriolat amb empresonament, General Navarro, i fins d'homes polítics com En Cierva i el Vescomte d'Eza.

I regoneixem, encara, com tampoc es agè a aquest enrenou, l'estat de la qüestió militar que s'alegra, d'una banda, de la caiguda dels uns, i s'entristeix, d'altra banda, de l'encimbellament dels altres.

Però, això apart, ¿qui no trobarà en el fons de tota la curiositat del poble, el desig de sapiguer si l'expedient del General Picasso té derivacions cap a les altes esferes de la governació de l'Estat, i si en aquestes esferes s'hi fan efectives les responsabilitats?

Perquè el nostre poble té fam de justícia; i aquesta fam no serà apagada fins el dia en què el poble resti convençut que a dalt i a baix es fan igualment efectives les responsabilitats contretes, fins el dia en què és pugui convèncer de que la justícia arreplega igualment a totes les esferes, que únicament així ha d'ésser per a poguer ésser nomenada justícia.

Oh, si les responsabilitats que hi hagués es fessin efectives! Oh, si els de dalt caiguessin baix el pes del sabre de Themis! Quin exemple més confortant per aquest poble que té fam i sed de justícia, que no creu ja en la virtualitat i l'eficàcia d'aquest Estat tot de podridura!

No sabem, és clar, a hores d'ara, quina serà la derivació de l'expedient. No coneixem les responsabilitats que poden sorgir-ne. Però si sabem que si aquestes responsabilitats s'exigissin a dalt i a baix, el reconfortament moral seria extraordinari i potser hauríem donat un pas decissiu cap a la regeneració d'Espanya.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

En Berenguer va defensar-se al Senat en mig d'una espectació poques vegades vista. Ho feu sobriament, modestament. Tot ben ponderat el que va dir, resulta que a ell li cap en la desfeta de la Comandància de Melilla la responsabilitat global com a capdill suprem, i un altra responsabilitat, més concreta, per no fer-se càrrec oportunament de la descomposició de la màquina militar i no denunciar-la, o remeiar-la si estava això a les seves mans.

Però les grans responsabilitats que's dedueixen del formidable alegat del ex Alt Comissari, com també de l'expedient Picasso, son les referents als partits del nomenat torn, culpables convictes de la vergonyosa desfeta de Cuba i Filipines, encara impune, encara no venjada...

Aquests partits tenien el Marroc abandonat (¡prou feina tenen sempre en fer-se la trabeta i repartir *sinecures!*) i a l'exèrcit convertit en una lluita civil — que diria En Maura—, de la classe militar.

Allò que diu en Berenguer de no tenir ni municions per a la campanya, de fer-se esperar del Govern els recursos monetaris mesos i mesos, d'enviar-li homes uniformats enlloc de soldats instruits, crida venjança al Cel. I la gent es pregunta: Aleshores en què s'empleen tantíssims de milions i tants milers de quefes i oficials?

A En Berenguer, virtualment dimitit al tornar d'Africa, el reemplaça el general Burguete, i al general Olaguer — dimitit virtualment—, en el Ministeri de la Guerra, Sànchez *idem*.

Per de prompte, mentres En Burguete declara que al Marroc sobren homes i en repatriarà molts, en Sànchez Guerra diu que no es tocarà un soldat mentres la seguretat del triomf estigui en plet. ¡I mentrestant que plorin i reclamin les pobres mares dels soldats que fa mesos cumpliren els seus compromisos i segueixen al Marroc contra tota llei i justícia! Aquest plet, Abd-el-krim, l'ha portat, en apelació, a Londres, per medi d'una estrambòtica embaixada. El Krim exigeix que el Riff sigui declarat república independent, i que els espanyols s'entornin a les primitives posicions de la costa. Si ho han de fer tan malament com fins ara...!

Ja tenim Pressupostos, amb quatrecents milions de dèficit inicial, que ve a ésser com una indirecta, però solemnial profecia d'una no molt llunyana fallida de la Hisenda pública.

Els Ministres continúen desfent tot quan de bó i ordenat havien fet els seus antecessors: reconstitució d'aquesta Hisenda, política aranzelària nacional, autonomia universitària (que segons acaba de declarar, més fresc que un llimó, En Montejo d'Instrucció Pública, serà abolida per R. D.), etc., etc. I d'això en diuen política!

L'expedient Picasso és ja al Congrés, que ha nomenat una comissió de 21 diputats per a examinar-lo.

ESPANYA ENFORA

Alemanya s'ha decidit a declarar parcialment la seva fallida. Diu que no pot més. No obstant ha pagat als aliats, i amb or, l'últim venciment. A fe que no ho saber entendre. Els aliats tampoc volen entendre-ho i es preparen a fer-se càrrec de l'Hisenda i els pressupostos del Reich, amb lo qual, si França pot atraure's la cooperació d'Anglaterra, Alemanya haurà perdut l'ombra d'independència de que gaudia.

A La Haia els russos han demanat perdó de les seves fanfarroneries i intransigències al veure que l'Entente parava fort. Seguiran les conferències.

França s'ha posat noblement d'acord amb la Santa Seu per tal d'arreglar ço que tiraren a perdre els passats jacobins. Els bens culturals desamortitzats en certa manera per Waldeck-Rousseau seran retornats al seu amo—l'Església—, i els de les congregacions religioses també, més endavant.

Al retornar de la gran parada militar del 14 de juliol, a l'Elisseu, el President de la República francesa, fou objecte, però no víctima d'un atemptat anarquista.

El mes de juliol no perd el seu tràgic caient... ni els anarquistes la seva *fobia* característica.

Anglaterra va cedint en la seva dèria sionista parlamentària. La Santa Seu, que lluita pels drets de l'Església i els del poble als Llocs Sants, veu cada dia millorada la situació de la Palestrina, on els jueus somiaven ara, a l'empar d'Anglaterra, fundar la *llar sionista* fent-se amos de la Terra Santa. Mes Déu vetlla...

A Holanda les esquerres han sofert una nova derrota en les eleccions generals. Els socialistes, han reculat bon xic. La victòria de les dretes es deu al sufragi femení i a la disciplina dels catòlics.

El seu orgue oficial a Itàlia, "Avanti", ha hagut de suspendre la edició romana. Es un altre *progrés* del socialisme.. — J.

De cara a Europa

Tres Congressos internacionals

La vida de l'organització dels treballadors cristians no és pas migrada en el món.

Potser mirant-la amb una ullada general, s'hi troba en menys una unitat d'acció, una manca de direcció, única i definitiva; però és evident que en el fons, l'orientació hi és, l'organització va estenent-se, segueix teixint anelles que es posen en contacte i es creuen unes amb altres, i va influint cada volta més en la vida internacional.

I per a demostrar aquest moviment d'organització, aquí van aquestes notes sobre les reunions tingudes a Insbruck (Tirol) a darrers de Juny suara finit.

* * *

Un Congrés internacional de miners cristians, en primer terme, tingué lloc del 14 al 17 de juny.

Hi enviaren delegacions Alemanya, Austria, Bèlgica, França, Països baixos, Polònia, Txecoeslovàquia i Iugoeslàvia. I el primer i definitiu acord del Congrés fou el de la *Constitució de la Federació internacional dels miners cristians* i aprovació dels estatuts de la mateixa, amb un Consell de direcció format pels delegats d'Alemanya, França, Bèlgica i Polònia.

Fou particularment interessant la discusió del *rapport* de M. van Buggenhut sobre la posició de l'Internacional cristiana enfront de la socialista, les conclusions del qual (acceptades per unanimitat) foren les següents:

1.ª Els principis dels Sindicats cristians i els dels socialistes son radicalment en oposició.

2.ª Els principis dels Sindicats socialistes constitueixen un dany per a la pau de la societat.

I després d'altres discussions i conclusions sobre temes de segurs socials, particularment interessants en l'indústria minera, es donà per finit el Congrés.

* * *

El 20 de juny es reuniren també a Insbruck les federacions internacionals de sindicats professionals cristians, en una Conferència, baix la presidència del delegat belga i Secretari de la Confederació Mr. Serrarens (dels Països baixos).

Hi foren representades les federacions d'obrers agrícoles, de l'indústria de l'alimentació, de l'indústria de la fusta, del cuiro, de la construcció, del vestit, de les indústries gràfiques, metal·lúrgiques, de les manufactures del tabac, de les filatures i ferroviaris.

Consistí la Conferència només que en un tacte de colzes, en un canvi d'impressions sobre la marxa i el desenrotllo de la sindicació professional cristiana i sobre la necessitat cada dia més evident de reforçar les unions internacionals per a fer front a les organitzacions socialistes que són veritablement tentaculars en el món.

* * *

Darrerament, una Conferència internacional d'obrers cristians s'ha esdevingut en aquella simpàtica ciutat tirolesa. La primera d'aquestes conferències es celebrà a Bruselles l'any darrer; i la segona ha tingut lloc a Insbruck amb assistència de delegacions d'Alemanya, Austria, Bèlgica, França, Itàlia, Països Baixos, Polònia, Suissa i Txecoeslovàquia.

La formació professional, domèstica, social i moral de l'obrer fou el tema de la Conferència, i foren particularment notables les ponències de les delegacions de França i Austria, que foren rebudes amb entusiasme i aprovades per unanimitat.

* * *

No és pas petita, doncs, la tasca que avui es porta a cap en el món per les organitzacions professionals cristianes.

I a Espanya sense enterar-nos-en! I Espanya sense enviar delegats, ni sisquera adhesió a les tres Conferències indicades, en les que s'hi aplegà gent d'Europa sencera!

I no és pas perquè a Espanya no haguem parlat de sindicació professional cristiana; ni sisquera perquè no hàgim constituït organismes i més organismes. Però tot paraules, tot política verbalista, tot absència absoluta de la realitat, tot... *política* en el sentit barroer que a Espanya té aquest mot.

El cert és que a Espanya no tenim res fet; i el cert és també que amb els mètodes tradicionals, verbalistes, centralistes, imitació dels mètodes polítics que ens han dut a la ruïna nacional, res farem sinó caure més avall, baixar encara més en el concepte internacional.

J. M. G.

Bruselles, juliol, 1922.

Al voltant del partit popular...

II

Si preteníem en l'anterior article—les afirmacions contingudes en el qual, dit sigui de pas, igualment que les que en el present s'estampen, no passen de parers purament personals, sense més vàlua, ni altra responsabilitat que la de la modestíssima firma que les avala—, fer veure la possibilitat del partit popular esvaïnt recels i *aprioris* tantes voltes esmenats pels *posterioris*, desitgem en aquest parlar de la necessitat i raó d'ésser del mateix.

A un aprofitat anònim deixeble del mal, segurament coneixedor de la dolenteria que anava a induir, se li va ocòrrer predicar la peregrina tesi de que a Espanya no hi ha problema religiós. Ens inclinem a creure que l'anterior frase va ser llençada al mercat de les idees amb tota la mala fe possible, amb tota la doble intenció maquiavèlica d'un cap inspirat pel geni del mal, però després ha anat rodolant (i això és lo més greu), fins arribar a ser creguda i predicada per una munió de persones cristianes, bones, algunes d'indubtable esperit apostòlic, i a regular conductes i actuacions. I no parlem dels que actualment la prediquen amb no pas gaire bona fe moguts per motius partidistes.

Si es digués que, afortunadament, a Espanya no hi han lluites teològiques, ni problemes dogmàtics, res hi tindriem que oposar; però afirmar seriosament que en el nostre país no hi bateguen problemes religiosos, no comprenem cóm poden fer-ho persones que per altra banda coneixen i senten tota la força universal i expansiva del Cristianisme.

Vist el Cristianisme des de l'indret psicològic, que és des d'on s'acostuma ara a contemplar i mesurar les doctrines i les escoles, sens dubte que l'afirmació de més relleu, més clara i característica, i més ben brunyida del mateix és la concepció sobrenaturalista de la vida, en contraposició a les diferentes escoles i tendències naturalistes, a hores d'ara tant pregonament escampades com, per dissort, freqüentment seguides, el mateix a fora que aquí, que no admeten altra vida que la terrenal i visible.

Veu's aquí dues afirmacions capdals que forçosament han de trascendir als menors actes de la vida quotidiana individual i collectiva: perdurabilitat de la existènca actual com confessa el Cristianisme; mortalitat de la vida humana com en sentit contrari sostenen teòrica o pràcticament la major part de les doctrines heterodoxes que avui tenen més predicament.

Els enrevessats problemes de justícia, moral, felicitat, estètica, sanció, repartiment de la riquesa, llibertat, etc., tots ells dintre la política o partionejant amb la política, s'han de plantejar i resoldre diferentment, quan no oposadament, segons s'els apliqui el criteri cristià o bé el positivista.

Gosaríem comparar el Cristianisme a un arbre milenari per qual brancatge inspirat pel cel hi traspúa la saba que circulant per la soca plena de nafres i de bonys haguts en les lluites victorioses, porta empenta i vida a les arrels per a que puguin filtrar-se per tots els forats i reconets de la terra la qual en nostre símil representaria l'humanitat. L'arbre es fica sota terra mitjançant tres o quatre arrels mares que corresponen a tres o quatre grans afirmacions del Cristianisme, però seguidament aquelles es subdivideixen i tornen a dividir a mida que burxen terra endins, constituint tal xarxa i entortelligament que no hi ha partícula ni buit que no sigui influenciat

Dinar dels lliberals: 2.000 coberts
Dinar de la Lliga: 8.000 coberts
Dinar dels jaumistes: 1.500 coberts

— Ja ho veieu, amic, sempre sacrificant-nos per la pàtria: sis banquets per setmana.

per algún bri del relisser, com tampoc hi ha detall ni insignificància de la vida humana als quals no arribi una derivació de les grans afirmacions del Cristianisme.

Doncs bé: (i ara vé el per què del nostre símil), a les fosques, a sota terra, el relisser del Cristianisme és combatut i acanyat per altres arrels que també volen empresonar les engrunes de la terra, també volen orientar l'humanitat a la mesura del seu gust, amb el ben entès, que si en altres pobles aquelles relotes xucladores procedeixen de l'arbre de la heretgia amb soca i ramatge ben visibles, que es poden descriure a plena llum amb caràcters ben marcats, en canvi en la nostra terra les arrels contràries, són anònimes, tenen infinides procedències, però totes subterrànies; lluiten, xuclen, acanyen en detall, sense mai reunir-se en dues o tres afirmacions generals, ni en un sol cos de doctrina que vulgui lluitar per sobre terra, a la claror del dia contra l'arbre del Cristianisme.

***

A Espanya com a tot arreu i cada dia hi ha lluita religiosa, hi ha frisanses religioses. Per què, doncs, si estem en un temps en què l'esport, l'art cinegètic, la literatura, l'art, una doctrina fragmentària, un sentiment, el nacionalisme, tenen llurs clubs, centres, lligues o partits no ha de tenir l'esperit religiós un organisme que el faci expandir i créixer intensiva i extensivament?

Tal vegada s'ens contestarà que per a complir aquella finalitat ja existeix la Iglésia, la organització que, fins prescindint de son caràcter diví, res no deu envejar a les altres institucions humanes.

Podriem omplenar llargues planes replicant a l'anterior objecció; no obstant ens limitarem a pregar que hom fixi l'atenció en les característiques essencials de l'Iglésia per convèncer-se de que aquesta més que preocupar-se d'aplicar sos principis al govern dels pobles, es preocupa d'aplicar-los al govern de les ànimes, més que salvar nacions ha de salvar ànimes. A més, l'Iglesia és certament, la dipositària i guardadora del dogma, de les veritats més necessàries i generals, però això mateix la destorba de baixar a aplicacions, a còrrer per tasqueres i derivacions de segon o tercer grau, particularíssims i especials de cada consciència.

Altres contesten que el Cristianisme, a més d'una doctrina divinament inspirada, és un sentiment i com a tal deu deixar-se a tothom en llibertat per a que el senti i comprengui a mida del seu gust. No volent escatir fins a quin punt és ortodoxa aital asseveració contestem que el tradicionalisme i el nacionalisme també són sentiments, cantats pels poetes i oradors, sense perjudici de que vagin cristalitzant en un o diversos partits, chorejats per uns fidels com maleïts per uns altres, es cert, però que ningú pot negar que han donat una embranzida a la respectiva ideologia com no l'hauria tinguda en les lires dels cantaires i somniadors.

Es pertinent advertir aquí que, al nostre humil entendre, i amb tots els respectes deguts, els partits espanyols que fins ara s'han inspirat en el catolicisme, han caigut en el defecte de volguer ser massa estanquers, massa exclusivistes, esterent patents i llençant anatemes. Comprenem que fundant-se en passades actuacions hi hagi qui senti rezels per un partit nou també inspirat en les afirmacions catòliques, per esquivar els quals des de son començament ha de fer protestes solemnials de tolerància.

El nou partit no ha de pretenir recullir entusiasmes de tots els catòlics, hi ha que fustigar als que no el segueixen. Sapiguem compendre sempre que existeixen esperits mancats de prou virior religiosa per figurar a les avançades de l'apostolat; no pretenguem excomunicarlos ni que els excomuniqui l'Iglésia; no volguem en nom d'una igualtat contra natura fer caminar a tothom igualment depressa; respectem els esperits retrassats; però, a la vegada, deu respectar-se el dret dels que volen anar més depressa, dels que senten fervorosament l'ideal cristià, el que volen cada dia més creixent i triomfant.

L'Iglésia com a mare de tots, de tots, deu anar al pas del més retrassat, el partit despullat d'oficialismes i compromisos pot i deu anar al pas que el temps i les circumstàncies i els adversaris reclamin.

J. BASTONS

◆◆

Una doctora canadenca

CONTRA LES MODES

Es de Toronto, i es diu doctora Paterson. Ambdós noms verteixen, veritat?

Pel què conten els diaris canadencs, la Conferència que va donar al Club de Dames de Toronto, la doctora Paterson va ésser pintoresca, però profitosa.

Tractà de les modes femenincs, i després de condemnar-les baix tots els seus aspectes (moral, estètic, urbà, familiar, etc.), acabà per preguntar a les dames de Toronto:

Què diríeu si vegéssiu un home abillat com

van cèrtes dames i damiselles? Veritat que el denunciaríeu per indecorós i que us apartaríeu d'ell com d'una mala bèstia? Per què, doncs, vosaltres vestiu segons el ritu de tals modes?

I va afegir:

Les noies d'avui són com una mercaderia que s'ofereix a la plaça pública. Tothom les mira, i ningú se les queda...

Z.

La llibertat

Serà la llibertat el dret de fer totes les coses impunement, tal com la defineixen els demagogs? Cap home de seny s'atreviria a fer aquesta definició.

Els que demanen la llibertat absoluta i sense límits, no saben el que diuen, car aquesta és la negació de la llibertat, la negació de la societat i la negació de la humanitat.

Tenim el dret d'escollir les coses que més ens agraden i de seguir la ruta que considerem més bona i, per tant, disposem amb complerta llibertat del nostre destí.

Serem bons si seguim el camí de la virtut, serem dolents si seguim el camí de l'error i del pecat.

El lliure albir de l'home és un fet. Tots els homes senten en el fons del seu ésser una veu que judica els seus actes. Dotats d'intel·ligència i de llibertat, tenim la facultat de conèixer les coses, i podem lliurement llançar-nos a l'abim insondable del pecat o bé volar per les regions pures de l'espiritualitat.

Nosaltres sempre volem el nostre bé i per damunt de tots els béns diversos i variables veiem un bé superior a tots els que cerquem gairebé per instint. Tots cerquem la felicitat que pervé d'aquest suprem bé: tots volem i tenim el dret de voler ésser feliços. Els béns particulars que estimem tant, no son més que mitjans per assolir aquest bé superior que deu donar-nos la perfecta felicitat.

Podem escollir el camí, però podem errar. Pot semblar-nos el millor el que nosaltres seguim i, no obstant, pot ésser causa de la nostra perdició.

La veritable llibertat consisteix en caminar amb pas segur pel camí de la vida; en saber véncer tots els obstacles i reconéixer que Déu és el nostre suprem bé. La perfecció de la humana llibertat seria saber escollir el camí que condueix a la felicitat suprema.

L'home té la llibertat d'ésser dolent, però no té el dret d'ésser-ho. Posseim per dret de natura la llibertat de refusar la llei de Déu, però no podem invocar, com un dret natural, la llibertat de violar-la.

La llibertat de fer impunement alguna cosa contrària a la llei moral, podrà ésser reconeguda en algun poble, segons les lleis que el regeixen, però no serà mai un dret admés per la generalitat dels principis i l'essència de les coses.

El bé en tota societat gaudeix de tots els drets, i el mal no pot tenir-ne cap, altrament caldria afirmar que el bé i el mal són coses indiferents, que l'home viu sense lleis, la societat sense govern, i que el mon és abandonat a l'albir dels interessos i al caprici de les passions. Montesquieu ha definit la llibertat d'una manera ben concisa: La llibertat no pot sinó consistir en poder fer ço que s'ambiciona noblement i en abstenir-se de fer ço que no podem desitjar.

Sòcrates, en un dels diàlegs diu: "Creus tú que la llibertat és per l'home i per la societat una gran cosa? — Segurament és un grandíssim bé. — El que viu encadenat i sotmés a la força de la sensualitat, creus tú que és lliure? — De cap manera. — Saps tú si hom és lliure quan obra el bé i si deixa d'ésser-ho quan no pot practicar-lo? — Certament. — Així, doncs, segons el teu raonament els que no obren bé no son lliures? — Certament que no."

Segons aquell gran filòsof grec, la llibertat perfecta és el poder de fer el bé i el poder de fer el mal és l'abús de la llibertat.

La teologia catòlica diu el mateix, però amb més precisió. Sant Tomàs defineix admirablement la llibertat.

Feliç el poble en el qual la veritat és estimada i respectada de tal guisa que les lleis civils estan d'acord amb la llei de Déu, i ningú demana altra llibertat que la del compliment del deure.

Avui es parla molt de llibertat i pocs son els que saben fer-ne un bon ús. Sovint es confón la llibertat amb el llibertinatge.

En articles successius parlarem de la llibertat cristiana i de la llibertat liberal, demostrant que els homes més lliures son aquells que constantment es sotmeten a la voluntat de Déu.

RICARD VENTALLO

Esclavatge ominós

De la ciutat estant ens sembla que la nostra cultura irradia per tota la nostra terra, però quan visitem alguns pobles veiem clarament que no han sabut copsar els avenços de la civilització i de la cultura catalana.

La Bellesa no s'ha fet encara obiradora en molts pobles. La lletjor més afrosa és la que presideix tots els seus actes.

No heu vist esglésies agençades amb flors de paper i banderoles com si celebressin una festa de barri? No heu vist la casa de Déu, convertida en una sala de ball? I què direm dels cants litúrgics acompanyats amb trompetes i platerets? I d'aquelles misses en les quals hi ha obligats de cornetí i el tenor fa uns crits que direu que demana auxili o bé que ha perdut el coneixement! Senyor! perdoneu-los que no saben el que fan! Tant que s'ha treballat per a foragitar del temple la música teatral i buida que no diu res a l'esperit i no obstant homes de mal gust i sense sensibilitat, persisteixen donant beligerància a aquella música.

Però no veieu que és impossible que desvetlleu sentiments piadosos al poble amb aquesta música estantissa! Com us atreviu a fer aquests crits sota les voltes del temple i a fer vibrar estridentment el metall!

Es que no hi ha rèdempció possible per aquesta pobra gent del camp, que li enterboliu els sentits i li feu terrejar l'esperit?

Si no us plau el cant gregorià, si no capiu la seva bellesa, feu coneixer els grans polifonistes cristians, però bandegeu del temple els autors profans que varen escriure música religiosa per a delectar els ignorants i els pobres d'esperit.

Amb quin respecte hauriem de fer totes les coses que es refereixen al culte! Amb quin temor hauriem de cantar a la casa de Déu! Tot hauria d'ésser perfecte.

La música religiosa catalana té veritables meravelles i, no obstant, en molts pobles son gairebé desconegudes. Em direu que la gent no està preparada per aquest canvi. Quan penseu, doncs, educar-la?

Creieu refinar el seu gust i fer més aguda la seva sensibilitat, cantant música dolenta i xavacana? Oh! no dieu que el poble demana música teatral; es que vosaltres no teniu gust. Si sabessiu què cosa és art i bellesa els cants xavacans feririen les vostres oïdes.

No sabeu que el cant religiós acosta l'home a Déu i li desvetlla sentiments nobilíssims? Recolliu-vos en el santuari del vostre esperit i veureu com aquest us demana música pura i espiritual.

En els pobles rurals es troben pocs esperits selectes. I sabeu perquè? Perquè ningú es capté d'educar l'esperit de l'home rural i sembla que hi hagi gent que es complagui en mantenir la seva incultura per tal d'exercir fàcilment damunt d'ells la seva hegemonia.

Cal empendre una creuada contra el mal gust i redimir la gent rural que viu sotmesa a l'esclavatge de la lletjor.

J. C.

◆◆

El Tribunal per a nois

A la sala de sessions del Tribunal per a Nois, fou donada possessió a N'Antoni Martínez Domingo del càrrec de president suplent del dit Tribunal. El secretari judicial don Josep d'Alemany, que ho és també del Tribunal per a Nois, llegí la R. O. del ministre de Gràcia i Justícia per la qual, a proposta del Consell Superior de Protecció a la Infància, ha estat nomenat el senyor Martínez Domingo par a tal càrrec. El president del Tribunal per a Nois d'aquesta ciutat, l'excelentíssim senyor don Ramon Albó, féu constar el treball realitzat pel senyor Carrasco, acordant-se un vot de gràcies per al dit senyor; assenyalà els mereixements i reconegut amor als nens del nou president, desitjant-li una llarga i positiva efectivitat en el càrrec.

El president de l'Audiència Territorial, don Francesc Alvarez Vega, i el governador civil, don Severià Martínez Anido, president de la Junta de Protecció a la Infància, que presidiren l'acte, assenyalaren el gran encert de la dita elecció, felicitant efusivament al nomenat i al Tribunal. Contestà el senyor Martínez Domingo oferint quant és i pot al treball dels Tribunals per a Nois, per als quals, digué, es necessitava una justícia inspirada en l'amor. Quan mor un nen —afegí—, no se sap el què es perd; però quan se salva moralment, no pot besllumar-se el que s'obté.

Assitiren a la sessió els vocals efectius don Jaume Trabal i don Joan Garriga Massó i els suplents donya Angela Vallès, professora, i el doctor don Agustí Farriols, metge, qui per primera vegada actuava en el Tribunal.

El comportament és un mirall que reflexa qui és cadascú

La formació intel·lectual de la dona

II

Hi ha una mena de llibres que no podem dir que siguin dolents però que es dirigeixen solament a la imaginació i als sentits.

Són llibres frívols, que no diuen res, que no afirmen ni neguen, i que són escrits expressament per aquestes ànimes que volen constantment a l'entorn de les coses lleugeres.

Un escriptor molt agut, parlant d'aquesta mena de llibres ha dit: "La experiència ens ensenya que quan ens acostumem a aquestes lectures embriagadores consagrem als deliris de la imaginació hores, dies i fins nits senceres, en perjudici del deure, que és el primer en sofrir-ne les conseqüències. Demés, perdem l'afició a l'estudi i, per consegüent, tot el fruit de l'estudi; perquè, com han de plaure'ns les severes especulacions de la ciència, de la Història i de la Filosofia, tenint, com tenim, el cap ple de totes aquestes coses absurdes?"

Quantes noies passen hores i hores llegint novelles que condueixen el seu sentiment per camins perillosos! Del llit estant van devorant el llibre, amb una curiositat insana, i moltes vegades s'han fos ja les estrelles i brilla el sol i els nervis excitats per la lectura no han deixat cloure els seus ulls. I la fantasia les porta lluny, per mons inconeguts, i el cor desitja coses que potser no arribaran mai. I qué succeeix? Que havent estat portades a un món irreal, quimèric, avorreixen la vida perquè és una realitat, i de vegades refusen l'home que podria ferles felices i somnien amb l'aventurer de la novella que sap dir paraules dolces i enternidores. Ah! quantes noies s'han desequilibrat llegint novelles romàntiques.

Mireu, companyes meves, que això té una gran importància. Un cos que no es nodreix bé emmalalteix i si s'alimenta de substàncies tòxiques es mor. Si voleu, doncs, que el vostre esperit no mori, cal que l'alimenteu bé.

I quines són les obres que hem de llegir? Deia el P. Lacordaire que s'han de llegir unicament les obres mestres dels grans homes ,car no tenim temps per a llegir res més. I com coneixerem que una obra es bona? Diu La Bruyère que quan una obra us commou i us inspira sentiments generosos, no cerqueu cap mes regla per a judicar-la: és bona i és feta de mà mestra.

Una obra immoral no us pot commoure. Els que llegeixen aquesta mena d'obres, que no s'han de veure mai a les mans d'una dona, no cerquen un goig emotiu sinó un estímul a les passions desbridades. Tampoc inspiren sentiments generosos. Una novella eròtica excitarà els vostres nervis, farà mes exaltada la vostra imaginació, però no us desvetllarà sentiments nobles. En canvi si llegiu una obra espiritual, el vostre cor s'omplirà de pau i sentireu desig d'allunyar-vos del fang de la terra.

Quan el sol brilla en la blavor del cel, s'esbadellen les flors i canten els ocells i quan la nit arriba i la fosca embolcalla totes le coses, plana damunt de la terra una gran tristesa. Quan un llibre es bo, l'esperit s'omple de llum i quan és dolent s'omple de tenebres. No volguem, doncs, tenir-lo entenebrit, sinó ple de llum com un cel esboirat.

La lectura de les grans obres pot ser-nos molt profitosa. Quantes dones hi ha que coneixen les grans obres mestres? En canvi la majoria llegeixen el folletí del diari.

Un dels llibres que hauriem de llegir amb preferència es l'Evangeli. Es un llibre que hauriem de llegir cada dia. No en trobareu cap mes que us emocioni tant i que us faci conèixer amb més claretat el camí de la perfecció. Ha dit un poeta que a cada paraula del llibre sant la veritat resplandeix com una estrella i batega com un cor. Meditem la vida de Jesus i les seves ensenyances, i serem fortes. Una dona forta és invencible. Si sucumbeixen tantes dones es perquè són febles. Són figures de cera que es fonen facilment al contacte del foc. Siguem nosaltres com la dona forta de l'Evangeli. Déu ha donat a totes les criatures mitjans per a salvar-se. Si hi ha ànimes que es perden es perquè no varen saber ésser fortes. Enfortim el nostre esperit i eduquem la nostra intelligència, i la nostra ànima serà pura com la llum serena de les altures.

MARIA BONSHOMS

EL "COLONITZADOR" (Individu de la "colònia")

— Ves quina mania la d'anar a Sant Sebastià per jugar al Gran Cassinol A Vilaperduda d'Abaix hem muntat uns *caballitos* que no hi ha més que demanar.

Congressos i Assemblees en el món

CARNET DE JULIOL

Es realment cosa monstruosa per lo intensa l'activitat social en el món.

Tothom s'agrupa, tots els rams s'associen, tots els semblants es solidaritzen per a preparar-se a la defensa. L'activitat associacionista és realment cosa formidable.

I encara aquí no ho sembla tant, ja que ni sisquera es té idea d'aquesta pasmosa actuació social en el món.

Els nostres lectors podran fer-se'n càrrec donant un cop d'ull al següent carnet del congressista i veint l'activitat immensa que, només en matèria social i en un mes, ha de desplegar el mateix.

Podia ningú arribar-ho a imaginar solament?

Les revistes estrangeres ens faciliten les dades següents:

1 a 7.—Congrés Internacional del servei social.

1.—*Xicago.*—Congrés de la Federació americana de mestres.

1 i 2.—*Lausanne.*—Congrés nacional de l'Unió suïssa per a l'educació física.

1 a 7.—*Margate.*—Congrés de l'Associació anglesa dels carnicers.

2 a 5.—*Covilha.*—Congrés de l'Unió dels Sindicats obrers de Portugal.

2 a 7.—*Johannesburg.*—Congrés de la Federació de miners de l'Africa.

3 a 8.—*Cassel.*—Congrés de la Federació alemanya d'encuadernadors.

3 a 7.—*Leipzig.*—Congrés de la Federació alemanya de tipògrafs.

3 a 7.—*Marsella.*—Congrés de l'indústria química de França.

3 a 7.—*Génova.*—Sessió de la C. G T. d'Itàlia.

3 a 7.—*París.*—Sessió del Comité Nacional confederal de la C. G. T.

3 a 7.—*Fairmont* (Virgínia).—Congrés de la Federació americana dels obrers mantecaires.

4 a 11.—*Clasford.* (Ecòcia).—Congrés de la Societat britànica de l'indústria química.

4 a 8.—*París.*—Congrés de l'Institut d'arquitectes marítims.

6 a 8.—*París.*—Congrés internacional per a la protecció a la maternitat i de l'infància.

8 a 10.—*Mannheim.*—Congrés de l'Associació patronal alemanya de fusters.

8 a 15.—*Londres.*—Congrés internacional d'obres socials.

9.—*Francfort.*—Congrés de la Federació d'obrers de fàbriques.

9 a 15.—*Breslau.*—Congrés de l'Associació alemanya de mestres netejadors.

10.—*Bellaire Ohio.*—Federació americana i canadenca d'obrers manufacturers de botelles.

10.—*Sant Lluís.*—Federació americana d'obrers del ram dels raspalls.

10 y 11.—*Stockolm.*—Grups del Nord de l'Unió interparlamentària.

10.—*Moscou.*—Consell central pan-rús dels sindicats obrers.

13.—*Leicester.*—Federació britànica d'obrers de transports.

15 a 17.—*Lyon.*—Federació Nacional de la sombrerería.

15 a 18.—*París.*—Federació internacional de dames universitàries.

17.—*Cincinnati Ohio.*—Federació americana d'estereotipadors.

17.—*París.*—Congrés pel millorament dels sords i cecs.

17 a 22.—*Londres.*—Federació internacional patronal de la construcció i dels treballs públics.

18.—*Blackpool.*—Federació britànica de miners.

22 a 25.—*Leipzig.*—Associació sportiva obrera d'Alemanya.

22 a 24.—*Wurzburg.*—Associació de cooperatives alemanyes.

24.—*Stockolm.*—Federació sueca dels obrers de la fusta.

24 a 29.—*Bournemouth.*—Institut britànic R. d'Higiene.

25.—*Interlaken.*—Consell d'administració de l'Oficina Internacional del Treball.

24.—*St. Paul.*—Federació americana dels obrers carnicers.

25 a 29.—*Londres.*—Congrés per la pau.

25.—*Moscou.*—Federació russa de treballadors del sucre.

28.—*Ginebra.*—Congrés internacional d'educació moral.

31.—*París.*—Federació internacional de marins.

31.—*Strasbourg.*—Setmana social.

31.—*Stockolm.*—Federació sueca d'obrers del bosc.

31.—*Atlantic City.*—Federació americana d'obrers alfarers.

31.—*Stockolm.*—Federació dinamarquesa, noruega, sueca i finlandesa dels obrers del ram textil.

Inconseqüències irritants

La llei de l'embut

Aquests conglomerats polítics que es diuen esquerres, la característica dels quals és una supervivència anacrònica de l'esperit polític del segle XIXè, ple de convencionalismes, saturat de sectarisme, enamorat de les paraules-símbols, entusiasta d'un progrés purament material, amb un sentit de la vida meitat romàntic meitat positivista, amb ingenuïtats salvatges i malícies d'infant, en boca de quals conglomerats les paraules *conseqüència, llibertat* i *tolerància* semblaven com el *ritornello* de cada afirmació i de cada pensament, solen ésser per llei de temperament les entitats polítiques més inconseqüents, intolerants i lliberticides.

Fóra divertit, sinó que resulta irritant, aquesta palesa i cridanera inconseqüència de les esquerres.

En l'oposició, en les seves propagandes, exigeixen olímpicament el *dret sagrat* de les seves opinions a expressar-se i defensar-se; mes quan han pogut copsar el poder, quan estan adalt, allavors no es recorden sinó dels furs del poder públic, del prestigi de l'autoritat, dels drets a la vida i al públic respecte que tenen les institucions estatals.

A Rússia aquesta inconseqüència s'ha portat a extrems més que bàrbres. ¡Quàntes mils víctimes costa!

Ara està actuant aqueixa inconseqüència en la flamant república alemanya, que fa votar als Parlaments de l'imperi lleis draconianes en defensa de l'Estat.

A França, en la Cambra de diputats, s'ha aixecat una veu obrera demanant que es posi fi a les propagandes comunistes i bolxevistes.

Dels partits esquerrans espanyols no en diguem res de quan governen. El primer que fan es desar la Constitució perquè no es costipi.

* * *

Fins aquí les esquerres, encara que inconseqüents, són racionals i lògiques.

Els drets a defensar la vida i al respecte de autoritats i institucions, és tan natural com la mateixa naturalesa, segons frase d'un progresista antecessor d'En Melquiades *el heterodoxo*.

En aquest punt, les esquerres usen de la llei de l'embut amb certa llògica.

Quan n'abusen és quan estan a l'oposició i demanen que l'autoritat i les institucions regnants es deixin difamar i injuriar per elles negant-les-hi, al mateix temps, el dret de la pròpia defensa, de la seva natural estimació.

I ara ve el gran absurde del segle. I és que les dretes — o els que governen — es donen per convençuts i, contra els seus íntims convenciments i les seves polítiques conveniències, accepten la teoria esquerrana i s'apliquen aquesta llei de l'embut amb suïcida tranquilitat.

A. Z.

◆◆

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

Sindicato Central de Aragón, de Asociaciones Agrícolas Católicas. — Asamblea de 1922. — Zaragoza, 1922.

Amb frases austeres i xifres honrades, descriu, segons pròpia expressió, aquesta memòria, l'actuació del Sindicat Central en l'any 1921, l'importància del qual ens al dóna el fet que agrupa 200 associacions amb un contingent de 30.000 famílies.

Per haver-ne parlat ja extensament a nostres lectors, en una altra secció, nostre estimat company Sr. Gich, ens abstenim de formular nostre judici, que es redueix a subscriure noblement tot el que ell manifesta.

Esperem amb dalit llegir la memòria de l'any pròxim per a veure com ha respost cada Sindicat d'aquesta potent organització sindical catòlica al seu deure de garantir la pau social en la seva esfera d'acció.

Pressentim que l'organització sindical de Catalunya rebrà una forta lliçó, de la brava terra ex confederada d'Aragó.

L'Evangeli del diumenge. — Collecció de fulles illustrades, contenint el text evangèlic de totes les Dominiques de l'any amb la seva exposición doctrinal. — Foment de Pietat Catalana. — Carrer Duràn i Bas, 11, Barcelona. 1922.

Formant un volum, el Foment de Pietat Catalana ha editat (relligat, diriem millor), les

fulles setmanals que per cada una de les Dominiques ha anat publicant.

Del text escullidíssim de cada una de elles, res n'hem de dir, car son prou conegudes de tothom i altrament modestament devem confessar que en les disciplines místiques i ascètiques, tenim més per apendre que per ensenyar.

Això, però, no obsta per a judicar la bondat exquisida d'aquesta garba de fulles litúrgiques, que emprant paraules de l'eximi Dr. Frederic Clascar, estimem deu ésser portada per totes les contrades de nostra patria, car les ambostes de divinal llevor que porta, sembrades per Jesús al mon, és ja a hores d'ara esplet abundós de nostra terra.

Recomanem als nostres lectors la seva adquisició.

Crónica del Instituto de la Mujer que trabaja. — Organismo de acción social femenina de la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros. — Leída en la reunión general de la Junta Directiva de afiliadas, el día 21 de Mayo de 1922, por la Sta. María de los Angeles Mateu y Plà, Secretaria. — Barcelona. 1922.

Es un report complert de la labor admirable de l'Institut de la Dona que Treballa, escrit amb paraules justes i sobri estil.

Llegint-lo hom capeix la transcendència que ja te aquest organisme, que com tots els de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, porta l'encuny d'una organització model, per lo científica i ben orientada.

Totes les dones de Catalunya haurien de tenir com a honor màxim el militar en les files d'aquest Institut, que a l'ensems que potencialitza a la seva més gran eficàcia les valors femenines de nostra terra, és una veritable escola autòctona i en conseqüència la més apta per a arrelar entre el sector femení nostrat els hàbits d'alta cultura.

Oi mes, ço que ens encanta personalment és la seva feminitat selecta. Es pot dir que no s'aparta ni un àpix del camp de les activitats de la dona (que és el verdader perill d'aquestes Institucions que volen masculinitzar, amb nom de feminisme). En demostració de ço que diem vegi's la rescenció de les seccions de l'Institut. Secció de Previsió; Socors Mutuu; Assistència Mèdica; Clíniques; Laboratoris; Secció Maternal; Ajut econòmic; Auxili mèdic; Cura familiar; Servei clínic; Secció d'Infermeres; Borsa del Treball d'Infermeres; Casa de família; Secretariat; Borsa del servei domèstic.

En felicitar xardorosament a tan benemèrita Institució i a la seva dignissima Secretària General, ens permetem demanar-li que en lloc de bandejar nostra gloriosa llengua dels documents oficials, com aquest, l'empri invariablement i això si és que no hi haguessin moltes altres potentíssimes raons, per la sola i senzilla, que no dubtem que la convencerà, de que ho imposa la llei d'elegància.

Acción integral de las Congregaciones Marianas, por el R. P. Gabriel Palau. — Principios, normas, orientaciones. Buenos Aires, 1922.

Fa dies que damunt de la taula, curulla de llibres i de papers, hi trobàrem una ofrena del P. Palau, nostre venerat mestre i sociòleg eminentíssim.

Naturalment que l'ilusió de tallar un llibre nou, en aquest cas, s'augmentà i esperonà al tractar-se d'una obra de tan ilustre amic. Una per una anarem llegint les planes, i celebrant una per una cada idea. I al acabar tan agradable lectura, ens decidim a bibliografiar-la merament, sense adulacions que ofendrien la modèstia de l'autor, sense banalitats que molestarien als lectors, i sense petulàncies de dòmine, que si be enlluernen aparentment, demostren sempre una ànima esquifida.

L'obra és excelent. La idea de presentar l'acció integral de les Congregacions Marianes davant els ulls del poble cristià és certament exquisida, però confessem que en mig de l'exposició analítica, raonada, i contundent, hi trobem a faltar una mica de concatenació dialèctica ço que dificulta el lligam d'unes tesis amb les altres. També trobem massa apriorístic l'esquema sintètic. Això de presentar uns quadres on les accions, per exemple es classifiquin en "indirectes, personals, individuals, d'individuu a individuu, per acció transeunt o persistent" és quelcom complicat i, sobre tot, inadaptat a la massa dels lectors.

Altrement, prescindint d'alguna divergència en la forma de planejar l'obra, aquesta és excelent. Hi ha pàgines d'or que ens recorden perfectament "El católic en acció", llibre mestre d'un sociòleg cristià, del qual és llàstima no n'hi hagi cap edició catalana.

En felicitar al P. Palau, recomanem als lectors sobre tot els que militen dintre les Congregacions Marianes, que adquireixin aquesta obra, veritable enclusa de caràcters i fornal de pietat mariana.

F. MANICH

D'ací i d'allà

Tot canvia en aquest món; no hi ha res immutable; les teories i doctrines contradictòries es succeeixen triomfants unes darrera d'altres. I no és pas per la seva força, sinó per llur modernitat.

I si tot es transforma, no hi ha cosa tan transitòria i oportuna com les regles de bona criança i relacions socials que s'anomenen, així fent un cap-màs, *Urbanitat*.

Quant érem petits recordo que ens ensenyàven que amb els invitats s'havien de guardar les atencions i era precís obsequiar-los a pleret.

Puix ara, ha canviat el procediment. Els diaris se'n feren ressó aquests dies: A Saragossa el Sindicat Unic va celebrar una reunió i va invitar costesment als obrers afiliats al Lliure a que hi assistissin. Alguns d'aquests en ple acte es van permetre manifestar-se, i els companys de l'Unic llavors la van empendre amablement a garrotades amb ell, usant de tota la urbanitat i compliments possibles.

Així es veu que la urbanitat exigeix quan s' invita a una persona, fer-la passar immediatament a la *sala de rebre*.

* * *

La guàrdia civil va detenir a Linares un clàssic i *valiente bandolero*, conegut per *Pasos Largos*.

Puix bé, el poble es va amotinar pretenent desllliurar al detingut.

Es tot un símptoma: Hi han pobles que si no els roben no viuen satisfets.

* * *

L'agència Havas ha tramés un extracte de l' informe que el el pèrit econòmic francès, M. Jean de Lubersac, que, com es recordarà, va marxar últimament cap a Ucraina per encàrrec del doctor Nansen a fi d'estudiar la situació d'aquell país, ha redactat sobre el lamentable estat a que la fam ha reduït a les poblacions de Kief, Charcow i Odessa.

A Kief—diu—hi arriben diàriament centenars de fugitius de la zona famolenca, i com sigui que a la ciutat hi manquen els auxilis, són desemparats als afores de la població fins que es moren de fam, sembrant amb llurs cadàvers els voltants de la dita ciutat.

A Charcow, la situació és encara pitjor, puix ultra les grans necessitats que en general es passen, a l'estació hi ha uns set o vuit mil refugiats, dels quals ningú tampoc pot ocupar-se'n.

Les autoritats s'han vist en la precisió de tancar els hospitals i els asils per manca de queviures i de medicaments.

A Odessa, els cadàvers es recullen en carros i algunes vegades són tants, que no hi ha temps de recollir-los a tots i els morts jeuen a la intempèrie durant alguns dies.

El senyor Lubersac ha presenciat escenes horribles a Krementelung i Poltawa, poblacions que han estat reduïdes a la més espantosa misèria.

En alguns pobles, el habitants s'han menjat fins les bigues del sostre. La població ha sucumbit en molts indrets en proporció de més del 85 per cent.

Els casos d'antropofàgia són ja tan freqüents que les autoritats han renunciat a tota acció criminal contra els que es nodreixen de carn humana.

Fins aquí l'informe.

Aquestes, si no volem traïr la història, són sempre les fatals conseqüències del comunisme.

* * *

L'altre dia En Lerroux va menjar en el *Nuevo Club*, de Madrid, amb En Sànchez Guerra, Alba i alguns polítics de segona fila i aristòcrates de primera.

Diuen a Madrid que ans d'anar al Palau d'Orient se sol passar pel "Nuevo Club", que és com l'aurora política del orient palatí...

* * *

Els socialistes i sindicalistes de Sestao i de Bilbao varen suspendre unes assemblees en les quals s'havia d'aprovar o refusar la fórmula de rebaixa d'un deu per cent en els jornals, perque el governador exigia que la votació fos per paperetes individuals.

Ves per què necessiten els socialistes i sindicalistes aquesta classe de sufragi tan entretingut, si ells de seguida fan el recompte amb un cop d'ull o de garrot; segons els casos?

Són molt pràctics.

* * *

El dia que el general Berenguer havia de parlar al Senat, més de trescentes persones s'esperaven davant la porta que obrissin, les senyores anaben habillades de gran gala, i els escons estaven atapaïts.

En canvi per discutir les reformes tributàries i els pressupostos al Congrés hi han de fer entrar els lleons de la porta per fer número, i a l'Alta Cambra es donen de baixa.

Generalment a la gent li dóna per les qüestions generals.

Noticiari

ESPANYA

—La premsa aplaudeix amb tota raó al Comte de Montornés, de València, perquè ha posat en explotació selecta i intensiva una finca de 900 hectàries, fent participants de la millora als seus masovers, arrendataris i jornalers.

Vet'aquí el camí recte i segur per arribar a la solució de la qüestió social en el seu aspecte agrari.

—La corrent emigratòria pel port de Barcelona fa mesos que va minvant. Al mes de Maig solament sortiren d'aquí 306 persones i en van tornar 417.

—Es tracta d'instituir una Borsa de Treball a Girona, patrocinada per l'Ajuntament.

—Un propietari del barri de Triana (Sevilla), ha ofert a l'Ajuntament 12.000 metres quadrats de terrenys edificables amb immillorables condicions.

—La Germandat de funcionaris d'administració local de Catalunya, organitzà una assemblea de funcionaris pertanyents a totes les associacions de Catalunya, per tractar principalment de la constitució de la Federació de Funcionaris de Catalunya.

—Els Ajuntaments han de confeccionar la Estadística social-agrària i enviar-la al seu destí tan aviat com puguin, si volen evitar perjudicis.

—La Directiva de l'Associació Manufacturera de teixits i fibres tèxtils de Catalunya, del ram de l'aigua, ha visitat el governador per comunicar-li que, des del primer d'aquest mes, funciona una mutualitat establerta per a pagar el jornal als obrers en cas de malaltia, i a les obreres que van a ésser mares la mesada anterior i la posterior al part, com també un subsidi proporcional a les famílies en cas de mort.

—El senyor Elias de Molins, com a president honorari de la Federació Agrària de l'Ebre i d'altres entitats, organitza un certamen que es verificarà amb intervenció d'un institut oficial sobre la següent base.

S'atorgaran premis a les millors memòries sobre la situació de les associacions agrícoles d'Espanya, a partir de la Llei de Sindicats de 1906, determinant els obstacles que s'oposen a llur desenrotllament en les distintes regions del país, i les mesures eficaces que cal adoptar perquè els sindicats agrícoles, singularment els populars, cooperatius, omplin complidament llur finalitat.

ESTRANGER

—Aquest any Romania, un dels vers graners d'Europa, podrà exportar uns 300.000 quintars de blat.

—L'intervenció del President dels Estats-Units ha solucionat la vaga dels obrers miners que tants perjudicis ha causat en aquella nació.

—Una estadística ianqui demostra que de l'any 1914 a l'any 20 augmentà el salari un 15'6 per 100. Després ha disminuit paulatinament fins un 16 per 100.

—A França i Bèlgica la qüestió de la jornada de treball és una de les més actuals i vives, perquè amb vuit hores solament de treballar els dies feiners, no es pot produir lo necesari, ressentintse d'aquesta manca tota la economia d'ambdues nacions.

—A Mèxic es projecta un Congrés de periodistes catòlics i la fundació d'un gran diari catòlic d'informació i de doctrina.

—Als Estats Units s'ha implantat l'assegurança contra la pluja, per tal de reemborsar-se dels perjudicis que causen a molts comerços i individuus els dies plujosos. Es ben ianqui això.

—El nou règim del treball votat pels socialistes portuguesos autoritza a dependents i patrons per a establir jornades de treball superiors a vuit hores.

—El repartiment de terres de conreu, a Mèxic, ha produit un desgavell ruinós. Més de 600 mil hectàries de terres de bona llei, han quedat ermes.

Entre les 800.000 confiscades per a fer aquesta prova n'hi ha 80.000 de propietaris espanyols.

—Al Congrés internacional catòlic que a fi de mes es reunirà a Luxemburg hi estan convidades totes les organitzacions catòliques de caràcter internacional. El Congrés tractarà qüestions noves de gran interés pels catòlics.

—Els empleats de comerç de l'Argentina han organitzat una manifestació que ha recorregut els principals carrers demanant als Poders públics l'aprovació del projecte de llei relatiu al retir dels obrers.

—A Buenos Aires la colònia espanyola estudia la manera de montar una oficina pel servei dels immigrants espanyols, una Borsa de Treball per a facilitar-los-hi collocacions, una Caixa de repatriació que permeti als immigrants pobres el retorn a sa pàtria, Asils i Colònies per a vells i nens a les principals poblacions de l'Argentina i fer un cens formal de tota la collectivitat espanyola en dita nació.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: **10 Pessetes**

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el dia 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditadoen su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.

304(05)(46.71) Cat. Pol.

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.° 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIALMENTE PRÁCTICA; DE COMERCIO

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—*Mecanografía.*—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas inclusas la *Banca y Bolsa.*—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por péritos y profesores mercantiles.—*Clases especiales para señoritas.*—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.-Taquigrafía.--Geografía comercial.--Lenguáfonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneo A.°C.—Ronda Grandos, 20, Barcelona